

ЄВСТИГНЄЄВ Євген Олександрович (Євстигнєєв Евгений Александрович; 09. 10. 1926, м. Нижній Новгород, РФ — 04. 03. 1992, Лондон, похов. у Москві) — російський актор, педагог. Професор (1983). Народний артист СРСР (1983). Закін. Горьков. театр. училище (нині Нижній Новгород, 1951), школу-студію МХАТу (1956; курс П. Масальського). 1951–54 — арт. Владимир. театру драми ім. А. Луначарського (РФ); 1956 брав участь у заснуванні в Москві Студії молодих акторів, де й працював до 1970 (згодом театр «Современник»), 1960 здійснив постановку вистави «Третє бажання» В. Блажека; 1971–88 — у МХАТі, де 1975–85 викладав у школі-студії та 1983 поставив виставу «На дні» М. Горького. На поч. 1990-х рр. грав у драм. театрах. У кіно від 1957. Є. уміло поєднував гостру сатиру з тонким ліризмом, гротеск з глибоким психол. аналізом, музичність і пластичність з реаліст. трактуванням образу.

Основні ролі

Чернов («Вічно живі» В. Розова), Швандя («Любов Ярова» К. Треньова), Анатолій Васильович Луначарський («Більшовики» М. Шатрова), Сатін («На дні» М. Горького), Петро Хромов («Сталевари» Г. Бокарева; Державна премія СРСР, 1974), Медінський («Старша сестра» О. Володіна), Іван Адамович («Старий Новий рік» М. Рощина), Чебутикін, Дорн, Серебряков, Фірс («Три сестри», «Чайка», «Дядя Ваня», «Вишневий сад» А. Чехова), Окунєв («Зворотній зв'язок» О. Гельмана); у кіно — Динін («Ласкаво просимо, або Стороннім вхід заборонений», 1964, реж. Е. Климов), Режисер («Бережись автомобіля», 1966), Калачов («Зигзаг удачі», 1968), Воробйов («Старики-розбійники», 1972; усі — реж. Е. Рязанов), Корейко («Золоте теля», 1968, реж. М. Швейцер), Дядя («Улюблена жінка механіка Гаврилова», 1982, реж. П. Тодоровський), Бєглов («Зимовий вечір у Гаграх», 1985), Хранитель музею («Місто Зеро», 1988; обидва — реж. К. Шахназаров; усі — «Мосфільм»), Плейшнер («Сімнадцять миттєвостей весни», т/с, 1973, реж. Т. Ліознова, Центр. кіностудія дит. та юнац. фільмів ім. М. Горького), Професор Преображенський («Собаче серце», 1988, реж. В. Бортко, «Ленфільм»), Алексін («Ніколи», 1962, реж. П. Тодоровський, В. Дяченко), Капітан Іван Терентійович («Вірність», 1965, реж. П. Тодоровський), Петро Ручников («Місце зустрічі змінити не можна», 1979, реж. С. Говорухін; усі — Одес. кіностудія), Голова суду («Яма», 1990, реж. С. Ільїнська, Київ. кіностудія худож. фільмів ім. О. Довженка).

Рекомендована література

1. Закржевская Л. Е. Евстигнеев. 1968;
2. Ульянова О. Е. Евстигнеев. 1988;
3. Артист: Книга о Е. А. Евстигнееве. 1994 (усі — Москва).

В. М. Войтенко

Бібліографічний опис:

Євстигнєєв Євген Олександрович / В. М. Войтенко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2009. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-17410>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).